

ת"פ 16242/01 - בטון המרכז אלטירה בע"מ נגד היחידה הארץית לאכיפה דיני התכנון ובניה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עתפ"ב 22-01-16242 בטון המרכז אלטירה בע"מ נ' לאכיפה דיני התכנון ובניה
תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט עידו דריין-גמליאל
מערערת בטון המרכז אלטירה בע"מ
נגד
משיבה היחידה הארץית לאכיפה דיני התכנון ובניה
ב"כ המערערת עו"ד מוחמד סובחי
ב"כ המשיבה עו"ד אמיר ברק

פסק דין

1. לפני ערעור על החלטת בית משפט השלום בכפר-סבא, מפי כב' הש' שרון, שניתנה ביום 26.12.21 בתיק המ"ש 21-01-7711, בה נדחתה בקשה המערערת להארכת מועד להישפט בגין קנס מנהלי בסך 600,000 ל"נ, שהוטל עליה ביום 20.08.18 לפי חוק העבירות המנהליות, תשמ"ו-1985 ותקנות העבירות המנהליות (קנס מנהלי - תכנון ובניה), בגין "שימוש אסור בשטח של כ-3,000 מ"ר" שעליו הקיימה ומפעילה המערערת ללא היתר מפעול בטון על קרקע חקלאית.
2. פסק דין זה ניתן לאחר דין, שהתקיים היום, ובו הוסיפו הצדדים הצדדים על טיעוניהם הכתובים.
3. סעיף 13(ב) לחוק מאפשר לבית המשפט להיעתר לבקשתו של נקס לקיים משפט, גם אם הוגשה הבקשה באיחור, אם שוכנע שהאחור בהגשת הבקשה נבע מסיבות שלא היו תלויות בבקשתו ושמנוו ממנה הוגש במועד או מנומותיים מיוחדים אחרים שיפורט בהחלטתו.
4. עיקר טענותה של המערערת סב סיב ה שאלה, האם הומצאה דין הودעת הקנס לערערת: זו טענתה, שעד ליום 30.12.20, בו קיבלה בדו"ר "דרישה לתשלום חוב" מהמרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות, לא ידעה כלל כי נקסה, ובינתיים חלפה ותמה תקופה הזמן שבה הייתה שיריה זכותה לחוק להגיש בקשה להישפט או בקשה לבטל הקנס. אך, גם נשלה זכותה לעתור לעריאות ולו לעניין גובה הקנס, וגם נאלצה 'לספג' את תוספת הריבית וכיו"ב, משתף סך הקנס ל-900,000 ל"נ.
5. תחילת, ביום 21.02.24, ניתנה החלטה הדוחה את בקשה המערערת להארכת מועד להישפט. על ההחלטה זו הוגש ערעור, ובהתאם הצדדים הושב העניין לבית המשפט קמא, לצורך "בירור עובדיות" שמשמעותם גביית עדויותיהם של שלושה שמסרו צהירים - מר מופיד נאסר ובנו מר עללא נאסר (בהתאם, מנכ"ל המערערת בעבר ומנכ"ל המערערת בהווה ובזמן הרלוונטי. המערערת מציה בנסיבות המשפט); ומר צחי מור, שליח שלטענת המשיבה ביצע בפועל את המיסירה של הودעת הקנס [עתפ"ב 21-03-44481, החלטה מיום

[21.03.21]

6. ביום 21.12.21 נערך הדיון בבית המשפט קמא, במלכו העידו השלושה, וביום 26.12.21 ניתנה החלטתו של בית המשפט, נשא העורו דן. ראשית, קבע בית המשפט קביעות עובדות ברורות, שננסכו CIAות על התרומות השילית מעדיוותיהם של מופיד ועללא, ועל התרומות החיובית מעדוות של צחי. לא מדובר על התרומות סתמית, שכן בית המשפט פירט בדקנות את הבסיס למסקנותיו ביחס לעדיוותיהם של מופיד ועללא, לנוכח שינוי גרסאות, טענות מופרכות על-פניהן (שלא לומר שקרים), ואופן מתן העדויות. עדותו של צחי זכתה לאמון, יחד עם מסמכי המסירה שימושה כיסוד עובדתי להחלטה.
7. בית המשפט קמא קבע אפוא, כמצאו עובדתי, ביום 03.09.20 מסר צחי את הودעת הקנס לידי של מופיד, אף חתום חתימתו והטביע את חותמת המערערת על אישור המסירה. עוד נקבע, על-בסיס עדותם של צחי, כי המסירה בוצעה במשרדה הרשות של המערערת, כשמופיד ישב במשרד. לאחר עיון בפרוטוקול הדיון ובמסמכים, לא מצאתי כל עילה להטרבות במצבם המהימנות ובעקבותיהם גם לא בקביעות העובדות.
8. המצאת הודעת הקנס, במקום עסקה ומשרדה הרשות של המערערת, לעובד בכיר של החברה, שהיה בעבר מנכ"ל (לרבות בתקופה רלוונטית לביצוע חלק מההעברות, לפי דבריו בהודעתו מיום 17.12.07), ושרה עצמה מוסמך לקבל מסמכים רשמיים ולהטביע חותמתה של המערערת שנמצאה בחזקתו - מלאת כדבי את דרישות הדיון לעניין המצאת מסמכים, לפי סעיף 35(א) לחוק.
9. משנקבע כך, וכשמדובר בשינוי של של-מש מצד המערערת, שדורבנה לפועלה רק משהגיעה דרישת תשלום חוב, לא מצא בית המשפט קמא נימוק הראוי לבוא במיניהם של נימוקים מיוחדים להיעתר לבקשה המאוחרת להישפט. מסקנה זו של בית המשפט תואמת את לשונו ורוחו של החוק, שכן ברו כי מחלוקת לא-מודקת על א-עמידה במועדים הקבועים בו, תוביל להכשלת מטרותיו לקיצור וליעול הליכי משפט.
10. אכן, כי המערערת אינה כופרת בהפרות החוק המוחסות לה, ובಕשתה להישפט נוגעת לרצונה להקטין את סך הקנס. לנוכח טיב והיקף ההפרות, ועל-אף גובה הקנס, אני סבור שדוחית הבקשה להישפט עלולה להוביל לעוות דין, או שהסיכוי לשינויה של תוצאה ההליך הוא ממשועוט.
11. סוף-דבר, העורו נדחה.
12. עותקי פסק הדין "שלחו לב" כהמולדים של הצדדים, שהסכימו לכך חלף זימום.

ניתן היום, ז' סיון תשפ"ב, 06יוני 2022, בהעדר הצדדים.